

TÔI ĐÃ SỐNG NHƯ MỘT THẺ ĐİÊN!

(Tập ghi).

*“J’ai vécu comme un fou
Et j’ai perdu mon temps!”
(Tôi đã sống như một thằng điên
Và đánh mất thời gian của mình!)
(Thơ Appolinaire).*

1.

Tháng 11 năm 1994, phân tích về tính đam mê mãnh liệt trong môi tình nhiều nước mắt của nhân vật nữ Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau chào đời đạo đó, Lê Duy Linh đã hóm hỉnh hay mai mỉa (!) đưa ra kết luận chắc nịch:

“Đó là kiểu yêu của TTBG: Yêu như chưa từng một lần biết yêu trước đó. Yêu như thể ngày mai sẽ phải chết đi để chẳng bao giờ còn có dịp yêu ai!”

Mượn câu nói đó, đổi động từ Yêu sang động từ Sống:

“Đó là kiểu sống của TTBG: Sống như chưa từng một lần biết sống trước đó. Sống như thể ngày mai sẽ phải chết đi để chẳng bao giờ còn được dịp sống như ngày hôm nay!”

Suốt mấy chục năm tôi sống vội vàng trên đu mọi khía cạnh cuộc đời chứ chẳng riêng mặt trái tim bé nhỏ. (Kiểu sống “có lửa” như Diêu Cự ở Nha Trang nói, “nông nản” như Đoàn Khoa ở Sài Gòn nhận định).

Tình Yêu **chỉ là Một** trong nhiều con số của đam mê Sống.

Luôn luôn tôi tự đặt cho mình một khoảng **thời gian rất ngắn** để lao đầu vào cái sống.

Thành hay Bại, Thắng hay Thua cũng chỉ nằm trong khoảng ngắn ngủi đó...

(Cũng nhờ điều “rất ngắn” ấy mà dẫu lắm lần “bị té” thì tôi vẫn còn nhiều cơ hội để làm lại nên không thấy tiếc thời gian).

Ngày trước, hễ cầm lên cây violon là tôi chơi miên man nhiều giờ liền không nghĩ. Ngày sau, giao duyên cùng con chữ, bất cứ lúc nào cũng có thể **triền miên vui lập mọi nỗi đắng cay trên bàn viết** chứ **chẳng bao giờ muốn kể ai nghe**, dù đó là người mẹ thân yêu.

Ở giai đoạn sống nửa đời sau, nổi bật duy nhất là chữ Làm Việc.

Nơi hàng cao nhất của cái kệ sách chất lên tận mái, có tấm bảng tự tay tôi viết vào năm 1992, nét mực nhòa phai, giấy đã vàng màu năm tháng:

*“Thời gian trôi không chờ ai hết.
Làm việc! Làm việc! Làm việc!”*

Đó là một mệnh lệnh bắt tôi tuân thủ.

Một dấu hiệu rõ rệt trong cuộc chạy đua nước rút với cái kim đồng hồ và cuốn lịch thường niên.

Nó khiến tôi đau khổ vì đã “*đánh mất Thời Gian*” (hay nói cách khác là “*đánh mất cơ hội nhìn ngó*” những gì lẽ ra phải nên nhìn ngó!), đồng thời cũng giúp cho **tìm thấy hạnh phúc** trong sự “**chộp bắt được Thời Gian**” qua những bản văn mà chất liệu rút từ cuộc sống mãnh liệt tích tụ từ thời tuổi trẻ xa xưa.

May hay Rủi trong cung cách “*đốt đời mình bằng ngọn nến hai đầu*” như thế?

Tôi không biết. Chưa bao giờ tìm hiểu điều ấy, mà chỉ luôn luôn ao ước “*Giá có thêm vài giờ ngoài 24 tiếng đồng hồ trong ngày, thật thích biết bao!*”

Đó cũng là điều khiến tôi tự đánh mất rất nhiều CẢM THÔNG từ những con người BÌNH THƯỜNG vẫn gặp:

- + Gia đình kinh hãi,
- + họ hàng e ngại,
- + người yêu quay mặt,
- + người bạn quay lưng,
- + người chồng chấp cánh bay về phương trời khác,
- + luôn cả hai đứa con cũng từ bỏ tôi trong cung cách sống (của) “*một thằng điên*”.

Chỉ mỗi mẹ già không bỏ, lại luôn khắc khoải xót xa theo con trên từng giây phút...

Từ khi Mẹ chết, tôi như giòng thác lũ chẳng có bờ đê nào kèm giữ nên tha hồ làm việc và làm việc suốt sáng thâu đêm.

Ngay trong các cuộc chơi, tôi vẫn thấy mình sống dữ dội.

***/ Năm 1995 ở Mỹ,** Lê Duy Linh từng nói:

“TTBG làm việc như một người đang tự tử chậm”.

***/ Năm 1976 ở Sài Gòn**, một người bạn cũng phở bày khi nhìn tôi đưa lên môi cốc rượu Vĩnh Tồn Tâm, uống cạn:
“Thu Vân uống rượu như đang tự tử!”

Tại sao Chơi và Sống cũng đều trong trạng thái tự tử (như lời nhận xét của bạn?)

Tôi không biết. Chưa bao giờ tìm hiểu điều ấy. Chỉ ngờ ngợ rằng đó có lẽ là SỰ HỒI TRẢ cho một món nợ Đời nào tôi đã vay từ tiền kiếp xa xăm?

[]

(Trần Thị Bông Giấy.

(Bài viết xong tại San Jose, 1 giờ khuya thứ Hai, July 30/2019.)

[]